

პერუ საიპრეზი

Peru Saizprez

10TH TBILISI
INTERNATIONAL
FESTIVAL OF
LITERATURE
TIFL

VERSOPOLIS

TBILISI INTERNATIONAL
FESTIVAL OF LITERATURE

დაიბეჭდა თბილისის მე-10 საერთაშორისო ლიტერატურული ფესტივალის
ფარგლებში, „ვერსოპოლისის“ მხარდაჭერით.

Published in frames of the 10th Tbilisi International Festival of Literature,
with the support of Versopolis.

VERSOPOLIS

where
poetry
lives

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

2025

პერუ საიზპრესი
Peru Saizprez

ლექსები
POEMAS
POEMS

ესპანურიდან თარგმნა ქეთი ხუსკივაძემ
Translated from Spanish to Georgian by Ketí Khuskivadze

ესპანურიდან ინგლისურად თარგმნა ლორკა საიზ ინდამ
Translated from Spanish to English by Lorca Saiz Inda

© Peru Saizprez
© Ketí Khuskivadze
© Lorca Saiz Inda

დაიბადა 1971 წელს ქალაქ ლიმაში. იმ პოეტთა რიცხვს ეკუთვნის, ვინც საკუთარი თაობის შესაძლებლობები სრულად გამოავლინა, თუმცა ისიცაა, რომ თავად არცერთ თაობასთან იდენტიფიკაციის გრძნობა არ გააჩნია. აქვს როგორც საკუთარი თაობისგან, ისე სხვა ყოველგვარი მიკუთვნებულობისგან თავის დაღწევის განსაკუთრებული გზა. არანაირი კანონზომიერება, არანაირი თანამშრომლობა, არანაირი ჯილდო, არანაირი თანამონაწილეობა, არაფერი, რასაც შეეძლო გაემარტივებინა მისთვის რაიმე განსაზღვრების მინიჭება. არავინ იცის, ვინ არის პერუ საისპრესი. როგორც ჩანს, იმისათვის, რომ გაიცნოთ, ჯერ თავად ის უნდა დაინახოთ. მისი ცოცხალი პერფორმანსები მისი პოეზიაა. მისი ლექსები ხმაურობენ. ეს ლექსები გამოირჩევა ირეალურობით, წარმოგვიდგენს სინამდვილეს ღრმად პერსონალური თვალსაწიერიდან (რაც ზოგჯერ რეალისტურად გამოიყურება, ზოგჯერ – ცინიკურად), სადაც ოსტატურად ერწყმის ერთმანეთს კონტრასტები, ბნელი განწყობილებანი და ემოციები, რომლებიც თითქმის ყველა ადამიანისთვის საერთოა, მაგრამ იშვიათად იხელთებენ ხოლმე მათ თანამედროვე პოეტები საისპრესისებური სიმარტივითა და ეფექტიანობით. რეფრენივით ჟღერს მისი ხმით წარმოთქმული ისეთი სტრიქონები, როგორებიცაა: „პოლიციის მანქანები ფეთქდება უკეთურთა გულებში“, ან „კაცი კაცს კლავს კაცით“. ასე რომ, არ გამოგრჩეთ მისი ნახვა, თორემ სხვა დროს ვეღარსად იპოვით!

აქ ლექსის სათაურია

აქ პირველი სტრიქონია,
აქ – მეორე სტრიქონი,
აქ – მესამე სტრიქონი,
აქ – მეოთხე სტრიქონი,
აქ სტრიქონია, რომლითაც დასრულდა პირველი სტროფი.

აქ მეექვსე სტრიქონია,
აქ – მეშვიდე სტრიქონი,
აქ – მერვე სტრიქონი,
აქ – მეცხრე სტრიქონი,
აქ სტრიქონია, რომლითაც დასრულდა მეორე სტროფი.

აქ პირველი სტრიქონია ისევ,
აქ სტრიქონია, რომლითაც დასრულდა პირველი სტროფი.

აქ მეცამეტე სტრიქონია,
აქ – მეოთხმეტე სტრიქონი,
აქ – მეთხუთმეტე სტრიქონი,
აქ – კონტექსტიდან სრულიად ამოვარდნილი და აბსურდული
სტრიქონი.
აქ სტრიქონია, რომლითაც დასრულდა მეორე სტროფი.

აქ მეორდება პირველი სტრიქონი,
აქ მეორდება მეექვსე სტრიქონი,
აქ მეორდება მეცამეტე სტრიქონი,
აქ მეორდება ონეტის ლექსიდან ერთი სტრიქონი,
აქ სტრიქონია, რომლითაც დასრულდა მეორე სტროფი.

აქ პირველი სტრიქონია ისევ,
აქ სტრიქონია, რომლითაც დასრულდა პირველი სტროფი.

აქ პირველი სტრიქონია ისევ,
აქ სტრიქონია, რომლითაც დასრულდა პირველი სტროფი.

აქ ისეთი ახალი სტრიქონია, აქამდე არავის რომ არ უნახავს
კაცობრიობის ისტორიაში.

აქ უკანასკნელი სტრიქონია. არაორდინალური ტაეპი.

აქ, დაბლა, პატარა ასოებით მიწერილია ჩემი სახელი.

* * *

სწორედ ახლა,
მსოფლიოს რომელიღაც კუთხე-კუნჭულში,
ანა ვოვჩენკო
ამ ლექსს საკუთარ ენაზე
თარგმნის სინქრონში.
ჩემი ღრმა რწმენით, ეს ლექსი
ბევრად უფრო მოხდენილად ჟღერს
ანა ვოვჩენკოს თარგმანში,
მსოფლიოს რომელიღაც კუთხე-კუნჭულში.

კჲუ კჲგ კჲგ გჲა

მკვდარი ბუზი.

ფრთებიდან ლაჟვარდგამოცლილი ჩიტის უსულო სხეული.
მეხს ჩაბლაუჭებული მიცვალებული კაცი.

კლდესა და საათებს შორის ჩახერგილი უსიცოცხლო გემი.
დედის გულად მუცელში შვილის ცხედარი.

უთვალავ საგანთა შორის სიკვდილი.

სიცოცხლის გარეშე დარჩენილი ღამის კლები.
პერანგს შერჩენილი ამბორის აჩრდილი.
მკვდარი ავტობანი.

უცაბედი, უწყვეტი და დაუქანცავი გვამები.

ტობოგანის გაყინული მარხილები.
საზეიმო სუფრაზე გათავებული ტორტი.

გარდაუვალი გვამები.

კუბოს ფიცარს შიგნიდან **კანრავს** ოცნების
ჩონჩხი.

მკვდარი სიყვარული.

ორმოც წუთზე მეტია პარამედიკოსი ცდილობს გააცოცხლოს
მკვდარი იმედი.

სიკვდილი ბრბოში.

* * *

არ უყვართ ერთმანეთი
საყვარლებს
ტრფობას რომ მისცემიან.

იქნებ უკეთესი ცხოვრება სურდათ,
საკუთარი ოთახის კეთილმოწყობა,
მატარებელში ასვლა
უბრალოდ სამგზავროდ.

არ უყვართ ერთმანეთი
საყვარლებს,
ტრფობას რომ მისცემიან და ამოხეთქავენ.
ხმად იღვრებიან და ასველებენ სამყაროს.

გამვლელთა სახის მიმიკა ახალისებთ.
გამვლელთა სახის მიმიკა ახალისებთ.
გამვლელთა სახის მიმიკა ახალისებთ.

არ უყვართ ერთმანეთი
საყვარლებს
ტრფობას რომ მისცემიან.
ცდილობენ გაიხსენონ ის საყვარლები,
თავად რომ იყვნენ.

არ უყვართ ერთმანეთი საყვარლებს,
ტრფობას რომ მისცემიან
და იმ საყვარლების სახელით,
თავად რომ აღარ არიან,
უსწრაფესად და უჩუმრად
გულში ესობათ ლახვარი.

* * *

ჩვენმა გმირმა, მას შემდეგ რაც გრძნობათა შეცნობის ხანაში ერთ-ერთი ყველაზე თამამი სიტყვით ტრიუმფი განიცადა, მომდევნო მისიის შესაძლო განვითარების შესახებ დეტალური ინფორმაცია გულიდან ტვინს გაუგზავნა.

ინფორმაცია ადასტურებდა, რომ წუთში 60 მაჯისცემით სეირნობა მიწაზე, რომელიც მზეს უახლოვდება 20 კმ/წმ სიჩქარით, ტოლფარდია 500 მილიონი კილომეტრის დისტანციიდან პირველი კლასის შენი უკან გადაწეული სავარძლის სიყვარულით ყურებისა.

მისი დაკარგვით გამოწვეული ჩემი ელდა ზღვის ზედაპირზე აპირებს ლივლივს.

სასრული არ აქვს.

ჩემი შიში აისბერგით უსაშველოდ იტივტივებს ოკეანეში.

ასეთი მჭიდრო.

ასეთი უტეხი.

მისი სიჩუმე მაგონებს ჩვენი პლანეტის უდაბნოების უკიდვარო მტვერს.

მისი მზერა მაგონებს ტალახის ვულკანებს, რომლებშიც ჩვენი ოცნების უმაღლესი წერტილიდან გადაცვნილები თავს ამოვყოფდით უვნებლად.

ერთმანეთს რატომ არ ვასკდებით და რატომ არ ვიფანტებით სივრცეში მე და შენ? რა არის ამაში შეუძლებელი?

**ის, რაც ჩემს ბაგეს დასცდება, შეუძლებელი
არ არის.**

სულ ახლახან კისერზე ჰალსტუხივით შემოხვეული უზარმაზარი
ნაპრაღი აღმოვაჩინე, ძალიან ახლოს იმ ადგილთან, სადაც მზის
სხივი იტბორება.

იმ გეგმებიდან, ცხოვრების გაგრძელებაში რომ უნდა
დამხმარებოდა, დიდი ნაწილი ალბათ გაქრება ან შეიცვლება.
ყველაზე გაბედული ჩემი ფიქრები, ამ დრომდე, შენს ფიქრებზე
ფარფატიტ შემოიფარგლება.
ერთადერთი მიზანი მათ გარშემო წრიული მოძრაობაა, შეხების
გარეშე.

როცა მათ ვუმზერ, ჩემი თვალების ზედაპირზე უბედური
შემთხვევები ტოვებენ კვალს და გაცილებით უარესისგან
გვიცავენ ორივეს.

ის, რაც ჩემს ბაგეს დასცდება, შეუძლებელი
არ არის,
და თუ სწორად მაქვს გათვლილი, სულ მალე შენს ტვინში შეაღწევს
ის, რაც ჩემს ბაგეს დასცდება.

* * *

მტრედი **სურიტა** დასჭექს და ქარაფებიდან ჩამოვა დაძრული მთები,
ზღვა წვეთ-წვეთად გადმოღვრის უთვალავ არსებას
ნაპირზე, სადაც ცხოვრება გადმოჩქედს და სადაც დაგვიანებულ
გმირებს
ფრთებზე შეხმობიათ დახმარების მომლოდინეთა ყვირილი.

ომი მთავრდება, მაგრამ არ სრულდება.
საკონფერენციო დარბაზში შეყუჟულია მშვიდობა,
მოკუნტული მოელის, როდის დაეცემა პირველი ქურვი
მის თეთრ ბაირალს.
ბავშვებისა და ფეხმძიმე ქალების, უპოვართა და
სნეულების, ბრიყვთა და კეთილთა
აღიმართება პირველი ფარი
მის დასაცავად.

ქურვები მილიონობით მათგანს შეიწირავს,
სანამ ბოროტ კაცამდე მიაღწევს.
და როდესაც ამ უკანასკნელს
შემოესმება სიკვდილის ძახილი,
ქურვებისაგან დაფლეთილი მსხვერპლის
თითები დაიხშობს ყურებს.

საომარი თვითმფრინავები ცაში ლექსებს შემოხაზავენ და
ბაზარში მორბენალ ხალხს ტყვიამფრქვევის ჯერს მიაყოლებენ.

უკანასკნელი კაცი მიწაზე, სინამდვილეში, ქალია
პლანეტის გარეშე დარჩენილი,
ჩურჩულებს **სურიტა**.

**და კვდება სურიტა
და ნეტარ არს სულითა.**

* * *

იქ, სადაც კოსმიური გახსნილა ბრწყალები,
ნალავღავები მთვარე სანახევროდ
მიმოფანტულა ჩაკარგულ გალაქტიკაში.
მისკენ ისვრიან ქვემეხები იმ ჭიანჭველებს,
ჩვენს მომცრო ტელესკოპს რომ ავსებენ
უზარმაზარი, ღრმა ტკივილით.

დაგელოდები, კოსმიურ ბრწყალებში,
თან ქოფაკივით დავგლეჯ ვარსკვლავებს.

როგორც კი მოხვალ,
ცუდ სიტყვას გეტყვი ალერსიანს,
მარადისობა დაგჭირდება მის გასაგონად,
მარადისობა დაგჭირდება მის გასაგებად,
რადგან სამყარო შენ მასწავლე – დაიმსახურე.

* * *

პალესტინური თავსაბურავის
ვალთა შეუშროს
პალესტინელ ბავშვებს
ცრემლი.

პალესტინურმა თავსაბურავმა
უნდა მოწმინდოს
პალესტინელ ბავშვებს დაღვრილი
სისხლი.

პალესტინური თავსაბურავი
სუდარად უნდა გადაეფაროს
პალესტინელი ბავშვების
ცხედრებს.

პალესტინურ თავსაბურავს
მკვლელები ჰპარავენ მსხვერპლს,
რათა მსოფლიოს აუხვიონ
თვალები.

პალესტინური თავსაბურავი
არ გამოდგება არც ფარად,
არც კარად.

ცეცხლის ალშია გახვეული
პალესტინური თავსაბურავი
სამყაროს თავს
რომ შემოეხვევა.

* * *

შენამდე, ღამეს კლავდა ჩემი
სურვილი,
უნდოდა, სული ამომეხადა,
ამომეცალა შავიდან ფერები,
ჩაბუდებული შიში მეყნოსა,
დამეჩრდილა მთვარე.
ახლა მე მიპყრობს მისი სურვილი,
უბრალოდ მინდა,
რომ ღამემ
მე ამომხადოს სიკვდილი.

* * *

სამყაროს უკანასკნელ ხეს
ფესვები ღრმად გაუდგამს და ჩასჭიდებია
მიწას.

ხეზე ფუტკრებს აუგიათ ფიჭა ცვილისგან.
ცეცხლს ალში გაუხვევია ჩიტების
ბუდე.

ობლად დარჩენილ ხეზე ფიცრული
სახლი დგას.

განგაშის ზარს არ ჩამოუკრავს უკვე ორი დღე.
ამ მაღალი ხის კენწეროდან
ისე ძლიერ მინდა, რომ მოგწვდე,
სურვილისაგან დაგრეხილი მაქვს ხელები.
ჩვენს ფიქრებს ზემოთ
დაფრინავენ თვითმფრინავები,
იმაზე მაღლა – ვიდრე ჩვენი საჭიროებები,
იმაზე შორს – ვიდრე ჩვენი შესაძლებლობები.

ჩიტებს უკვე ეკარგებათ ფრენის სურვილი
და შენ ჯერ კიდევ არსად არა ხარ.

* * *

ერთი ცარიელი
პისტოლეტი ვარ,
თუმცა მიზნისკენ
მიმართული.

საკმარისად მაქვს მიზეზი
ჩახმახზე თითის
გამოსაკრავად,
რწმენა,
გამბედაობა,
მრისხანება,
პოზა მორგებული და მოხდენილი.
მე თუ გიყვარვარ,
ჩემს სასროლ ტყვიად შენ გისურვებდი.

Peru Saizprez (Lima, 1971) es uno de los poetas con más potencial de su generación, pero también es verdad que parece no querer pertenecer a ninguna. Tiene una manera especial de escapar de ella y de todo de aquello que pueda encasillarle. Ni regularidad, ni colaboraciones, ni premios, ni complicidad. Nada que nos facilite clasificarle.

Su forma reveladora de recrear lo cotidiano y su impacto en la escena independiente recuerda a Jules Supervielle, pero esto solo nos sirve para decir algo. Nadie sabe quién es Jules Supervielle, nadie sabe quién es Peru Saizprez. Parece que, para saber de él, hay que verle. Sus actuaciones en directo son su poesía. Sus poemas producen ruido. Son poemas caracterizados por las letras, que muestran la realidad desde un punto de vista muy personal, a veces realista y otras, cínico, que juegan hábilmente con contrastes y estados de ánimo oscuros y que reflejan sentimientos habituales para casi todo el mundo pero que casi ningún poeta actual retrata con tanta sencillez y efectividad. En su voz, versos como “coches de policía explotando en el corazón de los malos” o “Un hombre mata a un hombre con un hombre” suenan coreables.

No se lo pierda, no se lo encontrará más.

AQUÍ VA EL TÍTULO

aquí va el primer verso
aquí va el segundo verso
aquí va el tercer verso
aquí va el cuarto verso
aquí va el verso que cierra la primera parte.

aquí va el sexto verso
aquí va el séptimo verso
aquí va el octavo verso
aquí va el noveno verso
aquí va el verso que cierra la segunda parte.

aquí va el primer verso otra vez
aquí va el verso que cerraba la primera parte.

aquí va el decimotercer verso
aquí va el decimocuarto verso
aquí va el decimoquinto verso
aquí va un verso absurdo i totalmente fuera de contexto
aquí va el verso que cerraba la segunda parte.

aquí va el primer verso otra vez
aquí va el sexto verso otra vez
aquí va el decimotercer verso otra vez
aquí va un verso copiado de Onetti
aquí va el verso que cerraba la segunda parte.

aquí va el primer verso otra vez
aquí va el verso que cerraba la primera parte.

aquí va el primer verso otra vez
aquí va el verso que cerraba la primera parte.

aquí va un verso nuevo nunca antes visto en toda la historia de la humanidad.

aquí va el último verso. Un verso extraordinario.

Aquí abajo va mi nombre en pequeño

* * *

Anna Vovchenko
está traduciendo simultáneamente
y en éste preciso momento en algún lugar del mundo,
éste poema a su idioma.
Seguro que este poema
es mucho más bonito ahora
en algún lugar del mundo,
en las palabras
de Anna Vovchenko.

ccu cgg cgg gca

El cadáver de una mosca,
el de un pájaro y sus alas sin aire,
el cadáver de un hombre aferrado a un rayo.

El cadáver de un barco entre las rocas y las horas.
El cadáver de un hijo en el valiente vientre de su madre.

La muerte entre la multitud

El cadáver de un antro.
El cadáver de un abrazo en una camisa.
El cadáver de una autopista.

Cadáveres inesperados, incesantes e incansables.

El cadáver de un tobogán.
El cadáver de una tarta sobre la mesa de la celebración.

Cadáveres indispensables.

El esqueleto de un sueño **arañando** por dentro
la tapa del ataúd.

El cadáver de un amor.

El cadáver de la esperanza que un paramédico lleva más de 40
minutos intentando reanimar.

La muerte entre la multitud

* * *

Dos amantes
Que no se aman
Hacen el amor.

Aunque quizá querrían mejorar su vida
Mejorando la disposición de su habitación.
O coger
Un tren por coger un tren.

Dos amantes
Que no se aman
Hacen el amor y revientan.
Derraman su voz y mojan el mundo.

Se ríen de la mueca de la cara de la gente de la calle
Se ríen de la mueca de la cara de la gente de la calle
Se ríen de la mueca de la cara de la gente de la calle

Dos amantes
Que ya no se aman
Hacen el amor
Para encontrarse con los amantes que ya no son.

Dos amantes que ya no se aman hacen el amor
Mientras se lanza un ataque a su corazón
Silenciosa
Y
Fulminantemente,
En nombre de los amantes que ya no son.

* * *

Después de triunfar con una de las palabras más audaces de la era de la exploración sentimental,
el corazón de nuestro protagonista aportó datos detallados a su cerebro sobre las posibilidades de su misión.

Esta información confirmaba que no hay nada más parecido a pasear por un paisaje que se acerca al sol a 20 kilómetros por segundo a 60 pulsaciones por minuto que mirar con amor a 500 millones de kilómetros de tu asiento reclinable de primera clase

Mi miedo a perderla flotaría en el mar.
Es enorme. Mi miedo a perderla flotaría a la deriva en el océano como un iceberg.
Esa es su densidad
y esa es su intensidad.

Su silencio me recuerda a la inmensidad del polvo en los desiertos de la tierra.
Su mirada me recuerda a los volcanes de lodo sobre los cuales juntos, podríamos caer desde una altura mayor que la de nuestros sueños sin hacernos ningún daño.

¿Por qué no chocamos tú y yo en el espacio y nos destrozamos?
¿Es eso imposible?
Lo que sale de mi boca no es imposible.

Acabo de descubrir una enorme grieta que me recorre el cuello como si fuera un corbatín justo donde la luz del sol está provocando una inundación.

Buena parte de lo que tenía pensado para seguir adelante,
desaparecerá o cambiará pronto.

Hasta ahora mis pensamientos más atrevidos se habían limitado a
hacer pasadas breves sobre tu pensamiento
con la única intención de orbitar a su alrededor sin tocar.

Los accidentes en la superficie de mis ojos sobre su mirada están
protegiéndonos de algo mucho peor.

Lo que sale de mi boca no es imposible,
y si mis cálculos son correctos, pronto entrará en tu cabeza
LO QUE SALE DE MI BOCA.

* * *

Zurita grita y las montañas se precipitan por el acantilado.

Los mares gotean criaturas incalculables sobre la playa donde se derrama la vida y los gritos se incrustan en las alas de los héroes que llegan tarde al rescate.

La guerra termina, pero no acaba.

La paz se esconde en la sala de conferencias esperando acurrucada a que caiga la primera bomba sobre su bandera blanca.

Los niños y mujeres embarazadas, los pobres y los enfermos, los ignorantes y los buenos serán su primer escudo.

Millones de ellos explotarán antes de llegar a los malos y cuando estos oigan el ruido de la muerte, se taponarán los oídos con los dedos de los mutilados.

Los aviones de combate escriben poemas en el cielo y ametrallan a los que corren por los mercados

El último hombre de la tierra, que realmente es una mujer que ya no tiene planeta,
susurra **Zurita**.

**Y Zurita muere
y re Zurita.**

* * *

En un paréntesis espacial,
las hormigas surgen a cañonazos,
hacia una la luna ladrada y semi desparramada
por una galaxia perdida
llenando nuestros pequeños telescopios
de un inmenso dolor jondo.

En ese paréntesis espacial
te esperaré mordiendo las estrellas como un perro.

Cuando llegues
te soltaré una palabrota
tierna que tardará una eternidad en oírse
y otra en entenderse,
por haberme enseñado la tierra.

* * *

Un pañuelo palestino
para secar
las lágrimas
de los niños
palestinos.

Un pañuelo palestino
para limpiar
la sangre
de los niños
Palestinos.

Un pañuelo palestino
para tapar
el cadáver
de los niños
palestinos.

El pañuelo palestino que roban
los asesinos a sus víctimas
para cubrir los ojos del mundo.

Pañuelos palestinos
que no sirven de escudo,
que no sirven de refugio.

Un pañuelo palestino
en llamas,
que acabará
envolviendo el mundo.

* * *

Antes de ti, la noche me deseaba
para arrancarle yo el alma,
sacarle yo los colores,
olerle yo el miedo,
para eclipsarle la luna.

Ahora deseo yo la noche
simplemente
para que la noche
me saque la muerte.

* * *

El último árbol del mundo
hunde sus raíces y se aferra con fuerza
a la tierra.

Un panal de abejas en el último árbol
del mundo.

Un nido en llamas.

La casa del árbol en el último árbol del
mundo.

Dos días sin que salte la alarma.

Tengo tantas ganas de alcanzarte
desde la copa de este tan alto árbol
que se me encogen las manos.

Los aviones vuelan por encima de
nuestros pensamientos

y muy por encima de nuestras necesidades básicas y muy
por encima de nuestras posibilidades.

Los pájaros pierden sus ganas de volar
y tú aún no existes.

* * *

Yo soy una pistola vacía
pero tengo el blanco a tiro,
tengo un motivo para disparar,
tengo la convicción,
el valor,
la furia
y una postura hermosa y elegante.
Si me amas,
me encantaría que fueses mi bala.

Peru Saizprez was born in 1971 in Lima. One of the poets with the greatest potential of his generation – but it’s also true that he seems unwilling to belong to any. He has a special way of escaping both his generation and anything that might try to label him. No regularity, no collaborations, no awards, no complicity. Nothing that might make it easier to classify him. No one knows who Peru Saizprez is. It seems that, to know him, you have to see him. His live performances are his poetry. His poems make noise. These are poems marked by the improbable, showing reality from a deeply personal point of view – at times realistic, at others cynical – that skillfully play with contrast, dark moods, and emotions common to almost everyone but rarely captured by contemporary poets with such simplicity and effectiveness. In his voice, lines like “police cars exploding in the hearts of the wicked” or “a man kills a man with a man” sound like choruses. Don’t miss him – you won’t find him again.

THE NAME OF THE POEM GOES HERE

here goes the first verse
here goes the second verse
here goes the third verse
here goes the fourth verse
here goes the verse that ends the first part.

here goes the sixth verse
here goes the seventh verse
here goes the eighth verse
here goes the ninth verse
here goes the verse that ends the second part.

here goes the first verse again
here goes the verse that ended the first part.

here goes the thirteenth verse
here goes the fourteenth verse
here goes the fifteenth verse
here goes an absurd and completely out-of-context verse
here goes the verse that ended the second part.

here goes the first verse again
here goes the sixth verse again
here goes the thirteenth verse again
here goes a verse copied from Onetti
here goes the verse that ended the second part.

here goes the first verse again
here goes the verse that ended the first part.

here goes the first verse again
here goes the verse that ended the first part.

Here goes a brand new verse never before seen in the history of
humankind.

Here goes the final verse. An extraordinary verse.

My name goes down here

* * *

Anna Vovchenko
is translating, simultaneously,
and right now, somewhere in the world,
this very poem into her language.
Surely this poem
is much more beautiful now
somewhere in the world,
in the words
of Anna Vovchenko.

ccu cgg cgg gca

The corpse of a fly,
the corpse of a bird and its airless wings,
the corpse of a man clinging to a lightning bolt.

The corpse of a ship among the rocks and the hours.
The corpse of a son in the brave belly of his mother.

Death in the crowd.

The corpse of a nightclub.
The corpse of a hug in a shirt.
The corpse of a highway.

Unexpected, relentless, tireless corpses.

The corpse of a slide.
The corpse of a cake on the celebration table.

Indispensable corpses.

The skeleton of a dream **scratching** from inside
the lid of the coffin.

The corpse of a love.

The corpse of hope, which a paramedic has been trying to resuscitate
for over 40 minutes.

Death in the crowd.

* * *

Two lovers
Who do not love each other anymore
Make love.

Although perhaps they would like to improve their lives
By tidying their room.
Or take
A train just to take a train.

Two lovers
Who do not love each other
Make love and burst.
They spill their voices and wet the world.

They laugh at the grimace on people's faces in the street
They laugh at the grimace on people's faces in the street
They laugh at the grimace on people's faces in the street

Two lovers
Who no longer love each other anymore
Make love
To meet again the lovers they once were.

Two lovers who no longer love each other make love
While an attack is launched on their hearts
Silently
And
Strikingly,
In the name of the lovers they no longer are.

* * *

After succeeding with one of the boldest words of the age of
sentimental exploration,
our protagonist's heart sent detailed reports to his brain
about the possibilities of the mission.
This data confirmed that there's nothing more like walking through a
landscape
rushing toward the sun at 20 kilometers per second and 60 beats per
minute
than gazing lovingly from 500 million kilometers away,
in a first-class seat.

My fear of losing her would float in the sea.
It's huge. My fear of losing her would drift in the ocean like an iceberg.
That's its density,
and that's its intensity.
Her silence reminds me of the vastness of dust in Earth's deserts.
Her gaze reminds me of mud volcanoes
from which we could fall – together –
from a height greater than our dreams
without getting hurt.

Why don't you and I crash in space and shatter?
Is that impossible?
What comes out of my mouth is not impossible.

I've just discovered a massive crack running down my neck
like a bow tie
right where the sunlight is causing a flood.
Much of what I had planned to keep moving forward

will soon vanish – or change.
Until now,
my boldest thoughts had only dared to make quick flybys over your
mind,
with the sole intention of orbiting
without touching.
The collisions on the surface of my eyes
against your gaze
are protecting us from something far worse.

What comes out of my mouth is not impossible,
and if my calculations are right,
soon it will enter your mind:
WHAT COMES OUT OF MY MOUTH.

* * *

Zurita screams, and the mountains plunge off the cliff.

The seas drip countless creatures onto the shore
where life spills out
and screams embed themselves in the wings of heroes
who arrive too late to save anyone.

The war ends, but it does not stop.
Peace hides in the conference room,
huddled and waiting for the first bomb to fall
on her white flag.
Children and pregnant women,
the poor and the sick,
the ignorant and the kind
will be her first shield.

Millions of them will explode
before the blast reaches the wicked –
and when they hear the sound of death,
they will plug their ears
with the fingers of the mutilated.

Fighter jets write poems in the sky
and strafe those fleeing through the markets.

The last man on Earth
– who is really a woman with no planet left –
whispers: **Zurita**

**...and Zurita dies
and rezurrects.**

* * *

In a spatial parenthesis,
ants burst forth like cannon fire
toward a barked-at moon, half-scattered
across a lost galaxy,
filling our tiny telescopes
with a vast, deep-down sorrow.

In that spatial parenthesis
I will wait for you, biting the stars like a dog.

When you arrive,
I'll hurl a tender curse at you,
one that will take an eternity to be heard
and another to be understood,
for having shown me the earth.

* * *

A Palestinian scarf
to dry
the tears
of Palestinian children.

A Palestinian scarf
to clean
the blood
of Palestinian children.

A Palestinian scarf
to cover
the corpses
of Palestinian children.

The Palestinian scarf stolen by murderers from their victims
to blindfold the eyes of the world.

Palestinian scarves that serve
no
shield,
no
refuge.

A Palestinian scarf
on fire,
that will end up
wrapping the world.

* * *

Before you, the night desired me
to tear out its soul,
me, to steal its colors,
me, to breathe its fear,
to eclipse its moon.

Now I desire the night
simply
so that the night
may strip me of death.

* * *

The last tree in the world
sinks its roots deep and clings tightly
to the earth.

A beehive in the last tree in the world.

A nest in flames.

A treehouse in the last tree in the
world.

Two days without the alarm
sounding.

I long so much to reach you from the treetop of this
towering tree
that my hands shrink in yearning.

Airplanes fly above our thoughts,
far above our basic needs,
far above our possibilities.

The birds lose their will to fly.
and you don't yet exist.

* * *

I am an empty gun
but I have the target in sight,
I have a reason to shoot,
I have conviction,
courage,
fury,
and a beautiful and proud posture.
If you love me,
I would love for you to be my bullet.

სარჩევი

პერუ საისტორიოს ბიოგრაფია.....	3
აქ ლექსის სათაური.....	5
* * * (სწორედ ახლა.....)	7
კპუ კპუ კპუ 8	8
* * * (არ უყვართ ერთმანეთი.....)	9
* * * (ჩვენმა გმირმა, მას შემდეგ რაც.....)	10
* * * (მტრადი სურითა დასჯეს და.....)	12
* * * (იქ, სადაც კოსმოსური გახსნილა ბრწყინებები.....)	13
* * * (კალესტინური თავსაბურავის.....)	14
* * * (შენამდე, ღამეს კლავდა ჩემი სურვილი.....)	15
* * * (სამყაროს უკანასკნელ ხეს.....)	16
* * * (ერთი ცარიელი კისტოლეტი ვარ.....)	17

CONTENIDO

BIOGRAFÍA DE PERÚ SAIZPREZ	19
AQUÍ VA EL TÍTULO	21
* * * (ANNA VOVCHENKO ESTÁ TRADUCIENDO.....)	22
CCU CGG CGG GCA.....	23
* * * (DOS AMANTES.....)	24
* * * (DESPUÉS DE TRIUNFAR CON UNA.....)	25
* * * (ZURITA GRITA Y LAS MONTAÑAS SE PRECIPITAN.....)	27
* * * (EN UN PARÉNTESIS ESPACIAL.....)	28
* * * (UN PAÑUELO PALESTINO.....)	29
* * * (ANTES DE TI, LA NOCHE ME DESEABA.....)	30
* * * (EL ÚLTIMO ÁRBOL DEL MUNDO.....)	31
* * * (YO SOY UNA PISTOLA VACÍA.....)	32

CONTENTS

BIOGRAPHY OF PERU SAIZPREZ	33
THE NAME OF THE POEM GOES HERE	35
* * * (ANNA VOVCHENKO IS TRANSLATING...)	36
CCU CGG CGG GCA	37
* * * (TWO LOVERS...)	38
* * * (AFTER SUCCEEDING WITH ONE...)	39
* * * (ZURITA SCREAMS...)	41
* * * (IN A SPATIAL PARENTHESIS...)	42
* * * (A PALESTINIAN SCARF...)	43
* * * (BEFORE YOU, THE NIGHT DESIRED ME...)	44
* * * (THE LAST TREE IN THE WORLD...)	45
* * * (I AM AN EMPTY GUN...)	46

© Original poems: Peru Saizprez

რედაქტორი: შოთა იათაშვილი
Editor: Shota Iatashvili

გრაფიკული დიზაინერი: ხატია ჩიტორელიძე, მაგდა ცოცხალაშვილი
Graphic Designer: Khatia Chitorelidze, Magda Tsotskhalashvili

დაკაბადონება: ნიკა ხვედელიძე
Page make-up: Nika Khvedelidze

ISBN 978-9941-8-8102-2

